

NASKIĜO
de
ESPERANTO-DOMO
Kastelo Gresillon

Supplément à Kulturaj Kajeroj n° 2 - Avril 1968

La Esperantista Kulturdomo, kastelo Grésillon, kiun ni intencas prezeni al vi, situas en tre malnova franca regiono ankoraŭ fidele nomata « Anjou ».

Tie megalitoj, aparte belaj dolmenoj, atestas pri tre antikva loĝantaro, kaj de post la romana okupado, la loka historio mencias multajn faktojn, kiuj grand-skale eniris la francan historion.

En la nuna departemento « Maine-e-Laire », kiu ŝuldas sian nomon al la du ĉefaj trapasantaj riveroj, la bieno Grésillon, 17 hektarojn ampleksa, kuŝas ĉe la limo inter Baugé, malnova kaj historicia urbo, kaj Pontigné, kampara komunumo. Diplomo de la epoko de Charlemagne (Karlo la Granda) montras, ke de la oka jarcento la distriko Podentinacius (Pontigné) kaj najbaraj apartenis al la lama abatejo de Sankta Marteno de Tours. Je la 12-13aj jarcentoj, altnobeloj el Le Lude konstruis sur la episkopa teritorio la belan preĝejon, kies dimensioj kaj stilo atestas la iaman gravecon. Pri tiu komunumo Pontigné en departementaj arkivoj oni retrovas postsignojn de interna bieno « La Rondellière », kiu poste dispartigita naskis la « Grandaj Kampoj »-n. Nur en 1585 oni konstruis unuan kastelon jam nomitan « Grésillon » (el malnova franca lingvo « grilo-kantado ») sur parto de tiuj Grandaj Kampoj. La mason-mastro René du Chesnel konstruis ĝin per honorinda Sinjoro Julien Lebigot, kiu donacis ĝin, kiel doton al sia edzino Jeanné Lebigot. En 1634 la bieno apartenis al Angélique Bellet kaj en 1685 al Sinjoro René de Cherbonnière.

Tempo forpasis. Iom post iom la kastelo ruiniĝis. Je la fino de la 19-a jarcento, post incendio, la tiamaj posedanto decidis rekonstrui ĝin por ke la bieno ne estu dispecigita de la heredantoj. Tiam la nova konstruaĵo estis starigita iom antaŭ la malnova por konservi ankoraŭ firmajn mur-partojn nun konsistigantajn parton de la kuirejo.

Tre bela renesanca kameno el skulptita ligno, kiun oni admiras en manĝoĉambro, ne apartenas al la antaŭa kastelo sed estas tamen samaĝa. La enĉizitaj datoj : « 1634-1882 » atestas pri la origino kaj reinstalado de tiu kameno en ĵus-rekonstruita Grésillon.

De post la jaro 1951, Esperantistoj el la tuta mondo renkontiĝas, ĉiusemere, en la kastelo Grésillon. Ili eklernas la lingvon, aŭ plulernas ĝin. Ili aŭskultas kaj pridiskutas plej diversajn temojn kulturajn, pedagogiajn, sciencajn, itp...

Ĉiu, nun, bone scias tion, kaj eĉ konsideras ĝin, kiel normalan eventon de la esperantista vivo. Sed nur kelkaj samideanoj, nun, vere scias kiel naskiĝis la « Kulturdomo de Francaj Esperantistoj », kiel ĝi faris siajn unuajn paŝojn en la esperantista mondo. Henri Micard, la fondinto de tiu domo, neniam trovis la tempon skribi la historion de tiuj naskiĝo, kaj unuaj paŝoj. Al plibonigo de sia kreaĵo, ĝis sia morto, li dediĉis ĉiujn siajn minutojn, ĉar li multe pli ŝatis agadon sendesajn, ol haltojn por malantaŭen rigardi kaj paroli pri la faritaĵoj.

Vidante la rezultojn, ni nur povas pensi, ke li pravis, sed ni ankaŭ opinias ke ni ŝuldas al tiu agema homo, kelkajn minutojn da halado por paroli pri li kaj lia kreaĵo. Tiu « Naskiĝo de Esperanto-Domo » celas omaĝi ĝian fondinton, sen trumpetado, nur per prezentado de la okazintaĵoj.

La administrantaro de E.K.D.

Henri MICARD

Henri Micard naskiĝis la Gan de Aŭgusto 1897, en Parizo. Liaj gepatroj permesis al li sufiĉe agrablan vivon, kvankam ili ne estis tre riĉaj. Lia patro laboris en hemilaboratorio. La scienca etoso plaĉis al la juna Henri, kaj vekis en li nevenkeblan emon al lernado. Efektive, laŭlonge de sia vivo, senhalte, li interesiĝis pri ĉiuj ajn malkovroj kaj eltrovoj publikigitaj. Ek de sia infanaĝo, li antaŭvidis por si-mem sciencan metion.

Sed ve, la sorto tute alie decidis. Kiam li estis 11-jara, li spertis teruran akcidenton : iun tagon, li sekvis sian patron al kunveno de ĉasistoj. Tie kunestis 4 aŭ 5 ĉasistoj. Subite, pafilo falis teren, kaj la tuta plumbetaro eniris kruron de Henri staranta je malpli ol unu metro.

La kuracado estis treege doloriga, kaj daŭris plurajn longajn jarojn...

Sed, malgraŭ la suferoj kaj la malgaja antaŭvidita estonteco, la juna Henri, sola sur sia brakŝeĝo, daŭrigis sian edukadon.

En 1914 eksplodis la mondmilito. Li estis 17-jara. Pro la ĉiutaga propagando, Henri, kiel ĉiuj francoj, forte deziris partopreni la militagadon. Sed liaj kruroj ne povis lin porti : li ne akompanis la kamaradojn...

Dume, samvilaĝanoj mortis unu post la alia. La milito estis nur buĉado de homoj, detruado de vilaĝoj kaj urboj. Neniu el liaj kvar samaĝuloj revenis en la vilaĝon... En lia animo naskiĝis forta emo al paco kaj frateco universalaj.

Kiam li edziĝis, Henri estis travivinta fuŝitan junaĝon.

Li estis suferinta pro siaj kruroj, li estis sentinta sin ne utila ĉar li ne kapablis defendi sian patrolandon, sed li marŝis. Tiun miraklon li ŝuldis al sia ne imagebla firmeco, ĉar ĉiu paŝo estis sufero.

Kaj tio estis nur komenco de ĉiutaga luktado sur ĉiuj flankoj. Kiel instruisto li dediĉis siajn liberajn horojn al instruado de plenkreskuloj kaj al diversaj instruaj aktivajoj. Li kuraĝe agis en la sindikato kaj en politikaj rondoj.

Li esperantiĝis en la jaro 1921, kiam li ĉeestis, en Sablé-sur-Sarthe, kurson de

Esperanto gvidata de Sinjoro Eschenbrenner. Li mem instruis la internacian lingvon, en la sama urbo en 1934, kaj ek de la sekvanta jaro li iĝis respondeculo en la Esperanta Movado dum somerlernejo en « Le Cap d'Ail ». Tiu estis la dua somerlernejo, kiun ĉeestis H. Micard. La unua, organizita de Sro Bourguignon, estis okazinta en 1934 en Lesconil. Sed, en « Le Cap d'Ail », la ĉeestantaj geinstruistoj decidis, ke Honoré Bourguignon ne plu povas sole organizi iliajn kunvenojn, kaj kreis asocion : « Somera Lernejo », kies sekretario estis H. Micard. Tre baldaŭ tiu asocio kunfandiĝis kun pli malnova Esperanto-Asocio fondita de Charles Despeyroux ; kaj tiel naskiĝis G.E.E. (Grupo de Esperantistaj Edukistoj), kiun prezidis F-ino Jeanne Dedieu, kun Charles Despeyroux kaj Henri Micard respektive honorprezidanto kaj sekretario.

Do en la jaro 1936, H. Micard organizis sian unuan somerlernejon en « La Tranche-sur-Mer ». Li komencis sian laboron dum la Paskaj ferioj, en la elektita urbo, vizitante la urbestron, la lernejestrojn, la hotelojn, ktp...

Ĉiu-jare tiel okazis unu aŭ du somerlernejoj, jen ĉe marbordo, jen sur montaro.

1937 : La Tranche-sur-Mer kaj Sallanches.

1938 : Erquy kaj Poissy.

1939 : Pornichet kaj Gerardmer.

Sed la dua mondmilito ĉesigis ĉiujn esperantistajn aktivajojn...

G.E.E. reviviĝis en 1945 per somerlernejo en Sablé-sur-Sarthe. Sed la malfacilaĵoj por trovi hotelojn kaj

lernejoj estis multe pli grandaj ol antaŭ la milito. Tial anstataŭ hotelojn kaj lernejojn, Henri Micard serĉis domojn kiuj povus gastigi la esperantistojn, kaj kie ankaŭ okazus la kursoj.

Tiel funkciis pli malpli facile somerlernejoj ĝis 1950.

1946 : Sassenage.

1947 : Sablé-sur-Sarthe kaj Belmont.

1948 : La Rochelle.

1949 : Angoulême kaj Granville.

1950 : Saint-Germain.

Nova ideo

LA ESPERANTO-DOMO

Unu tagon de printempo 1951 gesinjoroj Micard babilis kun geamikoj. Ili rakontis, kiom malfacile estis trovi lokon por la somerlernejo. Efektive ŝajnis tiam ke neniu urbo povos gastigi G.E.E. dum la venonta somero. « Sed, respondis unu el la amikoj, kial vi serĉadas ĉiujare novan lokon. Estas nun domo vendota en Sablé-sur-Sarthe, aĉetu ĝin. Tio solvos viajn problemojn. »

Tio estis la naskiĝo de nova ideo: Esperanto-Domo posedata de la Esperantistoj.

Sed ĉu la domo taŭgos? Ĉu la ideo plaĉos al la Esperantistoj? Ĉu ili povos aĉeti domon? H. Micard vizitis la domon kaj antaŭ ol komenci la traktadojn kun la posedantoj, li sin turnis al 150 el siaj esperantistaj amikoj:

Cirkulero al la Esperantistoj

« LA ESPERANTO KULTURDOMO

Esperantisto skribis al mi antaŭ kelkaj semajnoj: « Via somerlernejo estas tre bona afero; sed, kial ne fari plurajn? Necesus almenaŭ unu, eĉ du, por la laboristoj,

kiuj havas pagitajn feriojn. Kial ne estas faritaj studperiodoj por la instruistoj? »

Jes, kial?

La G.E.E.-anoj konas la respondojn al tiuj demandoj. Ili scias, ke la organizado de somerlernejo estas pli kaj pli malfacila, ĉar ni ne havas propran domon, beletan, komfortan, en agrabla regiono, kaj en kiu ni povus organizi, laŭ nia plaĉo, somerlernejojn, seminariojn, studperiodojn, kongresojn, ktp...

Tio estas revo, vi diros al mi. Sed tiu hieraŭa kaj hodiaŭa revo povas iĝi morgaŭa realaĵo se ni, ĉiuj kune, vere volas ĝin.

Estas vendota en Sablé (Sarthe) bieno, kiun mi vizitis, kaj kiu ŝajnas al mi tute taŭga, post minimumaj necesaj plibonigoj, por gastigi 50 personojn. Bela domo, bela parko kontraŭ publika ĝardeno, 100 m. de la banejo, kaj 200 m. de la urbodomo.

Sed mi antaŭvidas la kontraŭdiron: Sablé estas nek ĉe marbordo, nek sur monto, ĝi ne estas alloga. Tio ne

estas certa. Kion oni postulas, kiam oni ĉeestas esperantistan renkontiĝon? Unue esperantistan etoson: ni havus ĝin; — agrablan kaj komfortan domon: ni havus ĝin; — facile atingeblan regionon: ni havus ĝin ĉar Sablé estas sur la granda fervojo Paris-Quimper, kun halto de rapidaj trajnoj. La urbo Sablé plibeligiĝas ĵaron post jaro. La rivero, la Sarthe, donas al ĝi agrablan aspekton. Ĝi posedas modernan banejon, agrablan publikan ĝardenon. Je 3 km. staras la Solesmes Abatejo. En la verda ĉirkaŭanta kamparo tre agrablaj promenadoj estas eblaj. Estas la forirpunkto de ekskursoj al marbordo (200 km.), Loire-kasteloj (80 km.).

Mi povas aserti ke, post plibonigoj, la domo plaĉos al ĉiuj, kaj estos konsiderata, kiel agrebla domo: ripozo en la parko, promenadoj en la kamparo, banoj, fiŝkaptado, ekskursoj, pikludoj, teniso.

Certe ni povus trovi saman, eble pli bonan, domon, sed estas grava punkto laŭ mi: estas la neceso havi proksime estron de la kreaĵo. Mi esperas esti pensiulo post 1 jaro. Eble mi povas disponi pri la nesecaj jaroj por firmigi la aferon. Mi trovas en Sablé, mi tion scias, seriozajn helpojn. Mi estas certa, ke niaj amikoj en Angers, Le Mans, Nantes, ne ŝparos siajn helpojn. La afero estas tre grava por la tuta esperantistaro. Ĉu ĝi estas realigebla? Ĉu ĝi povas vivi? Tion ni tuj vidos.

Realigado

La bieno povus kosti 4.500.000 (1) frankoj post traktadoj. Necesus 1.500.000 frankoj por ĉiuj necesaj plibonigoj. Mi kalkulas maksimume. Ni bezonus do 6.000.000 frankojn entute. Kiel havigi al ni tiun sumon? Per prunto kompreneble. Sufiĉus, ke 600 esperantistoj pruntedonu po 10.000 frankoj por ke ni havu la sumon.

Ni devus krei kooperativan asocion. Ni povus imagi tri manierojn por havi monon:

1. - Akcioj de 10.000 frankoj, donantaj la rajton administracii la asocion, ĉiu akciulo havante nur unu voĉon en la decidoj, kvankam li havus plurajn akciojn. Gajno: 5 procentoj.

2. - Obligacioj de 5.000 frankoj. Gajno: 5 (aŭ 4) procentoj.

3. - Donacoj al la asocio. Ĉiu persono, kiu donis almenaŭ 5.000 frankojn estas enskribita, kiel bonfara membro sur tabelo ĉiam videbla en la granda ĉambro de la domo.

Vivpovo de la domo

— Antaŭviditaj jaraj elspezoj:

5 % de la kapitalo	300.000
Gardisto	150.000
Impostoj, asekuroj, telefono	100.000
Repago de la kapitalo (antaŭvidita en 20 jaroj)	300.000
	<hr/>
	850.000

(1) Temas pri « malnovaj frankoj » kompreneble.

Pro la repago de la kapitalo la procento malpliigos ĉiujare. Se la donacoj estos grandaj kaj multnombraj, malpli granda sumo estos repagenda.

— Antaŭviditaj enspezoj

Dum la someraj ferioj: 3 grupoj de 50 ĉeestantoj dum 20 tagoj: 3.000 tagoj. Kun normala prezo oni povas havi profiton atingantan 200 f-oj tio estas

sume: 200 x 3.000	600.000
Dum paskaj ferioj	
1 studperiodo de 10 tagoj por 50 personoj	100.000
Pentekosto	20.000
Aliaj studperiodoj	100.000
	<hr/>
	820.000

Oni ankaŭ povas esperi havi subvenciojn	50.000
	<hr/>
	870.000

Mi povas aserti, ke la domo havos grandan sukceson eksterlande, kie samideanoj deziras veni en Francujon. Sed estas alia punkto: mi estas preskaŭ certa, ke ekster la esperanta movado, estus facile luigi la domon por oficialaj studperiodoj de Popola Edukado. Tio donus pluajn enspezojn.

La pruntedonantoj riskos nenion, ĉar la bieno estos garantio.

Mi sendas tiun alvokon nur al cente da esperantistoj.

Kion ni petas? Ke ili simple diru ĉu, se ni povus realigi la aferon, ili estus pretaj pruntedoni iun sumon, kaj kiamaniere.

Ni ĉefe petas, ke ili respondu, ke ili diru, kion ili opinias pri tiu projekto.

Se ni vidas, post tiu unua alvoko, ke ni povas daŭrigi, ni faros alian, pli grandan, alvokon; ni eĉ turnos nin al ne-esperantistaj organizoj.

Ne ĵetu tiun cirkuleron; serioze studu ĝin. Ni esperas viajn konsilojn kaj vian helpon. *

Por la G.E.E.:

H. MICARD,

Instruisto,

Epineux-le-Séguin.

Jen la unua ŝtono de la Esperantista Kulturdomo. Ĝi estis forta ŝtono, ĉar Henri Micard antaŭvidis ĉiujn detalojn, ĉiujn argumentojn kaj kontraŭargumentojn, streĉe pripensitajn dum sendormaj noktoj. Ĉio, aŭ preskaŭ, estis preta en la menso de Henri Micard. Li eĉ trovis simplan manieron por havi la unue necesan monon: 500 esperantistoj pruntedonantaj po 10.000 frankoj.

Baldaŭ, la respondoj al tiu alvoko venis el ĉiuj anguloj de Francujo. Ili estis kuraĝigaj, kaj preskaŭ ĉiuj promesis monon. Tio sufiĉis por H. Micard, kaj li tuj komencis la traktadojn por aĉeti la bienon en Sablé-sur-Sarthe; Sed la afero rapide fiaskis, ĉar alia aĉetonto proponis pli altan prezon.

Tiam komenciĝis duobla serĉado, kiu tre rapide iĝis triobla. Li unue devis serĉi lokon por organizi la somerlernejon, ĉar la Esperanto-Domo certe ne estus trovita por la somero, kaj tio estas tiam urĝa afero. Fine, dank'al forta helpo de bona amiko, H. Micard trovis domegon en Houlgate, sed ĝi estis libera nur dum dekdu tagoj.

Li devis ankaŭ serĉi alian domon por realigi la pianon de Esperanto-Domo. Tiu serĉado ne estis pli facila ol la antaŭa : li pacience legis la anoncojn en la journaloj, kaj vizitis ĉiujn bienojn, kiuj, laŭ la teksto, ŝajnis taŭgaj. Pro tiuj necesaj vizitoj, kaj ĉar li antaŭvidis, ke li devos tre ofte vojaĝi inter Epineux-le-Séguin kaj la Esperanto-Domo post ĝia aĉeto, li serĉis domojn nur en la regiono ĉirkaŭanta lian vilaĝon, kaj tio multe malpligrandigis la eblecojn. Li tamen trovis sufiĉe taŭgan domon en Brûlon.

Rapide venis la somero ; en Julio 1951, aperis speciala numero de « Esperanto-Lernejo » (tiama revuo de la G.E.E.), kie estis presita « la cirkulero al la Esperantistoj ».

Jen kiel, per sia tre persona stilo, li prezentis la aferon al la legantoj :

« Amikoj, neniām G.E.E. petis tiam pezan sed frukton donan taskon de vi. Se vi sukcesos, vi estos, kedu min, belege servinta la esperantistan movadon. Kaj kion vi devas fari ? Promesi al ni monon : 50.000, 20.000, 10.000, 5.000, ĉiu laŭ sia eblo. Bieno garantios vian prunton. Sed ĉifoje, pli ol neniām, vi devas mem agi. Ne diru : « La

Naskiĝo de la Asocio « Kulturdomo de la Franclandaj Esperantistoj »

Intertempe, okazis la somerlernejo en Houlgate. Neniu somerlernejo organizita de G.E.E. estis tiel mallonga, sed, ankaŭ, neniu estis tiel grava por la estonteco. H. Micard povis paroli kun esperantistoj pri la kara projekto ; li ne plus estis sola en sia vilaĝo. La noktoj estis mallongaj, sed la diskutoj tre fruktodonaj. Tie estis pretigitaj la statutoj de nova asocio, kies leĝa naskiĝo poste okazis en Parizo, la 16-an de Septembro 1951, kiam la 45 unuaj akciuloj balotis tiujn statutojn :

STATUTOJ DE LA KOOPERATIVA ASOCIO

« Kulturdomo de la Francaj Esperantistoj »

Ĉapitro UNU

Celo kaj konsisto de la Asocio

Paragrafo I

Inter la ĉeestantoj kaj la personoj, kiuj aliĝas al la nunaj statutoj, estas fondita Kooperativa Asocio kun variaj societa kapitalo kaj personaro, regata de la leĝoj de la 24a de Julio 1877 kaj 7a de Majo 1917, kiu elektas la nomon : « Kulturdomo de la Francaj Esperantistoj »

Ĝia daŭro estas nelimitita.

La sidejo de tiu asocio estas en la vilaĝo Epineux-le-Séguin (Mayenne). Ĝi povas esti lokigita aliloke, kie

najbaro sendos monon ». Jes li sendos monon, sed via helpo devas aldoniĝi al lia. Neniu estas riĉega, sed per kolektiva asocio, ni trovos, se vi volos, la milionojn necesajn por ke fine grandiĝu la esperantista movado.

Amikoj, vi havas la parolon. »

H. MICARD.

Ek de tiu dato, dum pluraj monatoj, ĉiu numero de Esperanto-Lernejo alportis tian alvokon. Neniām H. Micard trovis la 600. esperantistojn, kiuj pruntedonus po 10.000 f-oj. Kaj la konstanta demando estis, por tiu homo, kiu, en sia propra domo, neniām volus aĉeti iun aparaton, se li ne havus la necesan monon en la poŝo : « Ĉu ni povos pagi en la ĝusta tempo ? »

En septembro 1951, S-ro Philippe, arkitekto, prezidanto de U.E.F. (Franca Esperanto Asocio), venis en Brûlon por viziti la domon kun gesinjoroj Micard kaj la posedantoj. Post la vizito, li opiniis, laŭ arkitekta vidpunkto, ke la domo tre taŭgus : oni facile povus transformi ĝin por kolektiva uzo. Do la aĉeto estis tuj decidita ; ĝi eĉ estis efektivigita per papero subskribita de la posedantoj, de S-ro Micard kaj S-ro Philippe, kaj festata ĉirkaŭ bona vinbotelo. Oni rendezuis ĉe notario por la lastaj formalajoj. Sed subite, kelkajn tagojn antaŭ la oficiala vendo, unu el la posedantoj simple rifuzis, pro tute ne klaraj kaŭzoj, vendi la domon al la asocio... Nova malsukceso...

ajn en Francujo, laŭ decido de la Generala Asembleo, kiu kompetentas pri modifo de la statutoj (1).

Paragrafo 2

Tiu Societo havas edukan kaj distran karakteron. Ĝi obeas dum la kunvenoj la plej absolutan neŭtralecon rilate al politikaj kaj religiaj temoj.

Ĝi havas kiel celon la aĉeton de konstruaĵoj, terpecoj, materialo, ebligantaj la esperantan formadon, la intelektan kaj socian emancipon de ĝiaj membroj.

Krom la nutrado kaj la loĝado, ĝi devas doni al ili, ĉefe, la eblecon :

a) partopreni ĉiujare la Esperantistajn Somerlernejojn, provtempon por formado de gvidantoj, Internaciajn Renkontiĝojn, kongresojn, ktp...

b) komune studi la demandojn rilatantajn al instruoj kaj disvastigo de Esperanto.

c) instigi, en la « Kulturdomo de la Francaj Esperantistoj », la organizadon de prelegoj kaj agadoj praktikaj edukaj, artaj, teknikaj, kapablaj plibonigi la kondiĉojn de ĉiuj partoprenantoj.

d) organizi la distrojn de la tuta kolektivo pere de amikaj kunvenoj, artaj manifestadoj : teatraĵoj, filmprezentadoj, koncertoj...

e) plifaciligi la fizikan edukadon de la membroj per sport-praktikado : manpilkulado, teniso, ...

(1) la sidejo estas nun Grésillon.

« La societo devas doni la eblecon partopreni provtempon por formado de gvidantoj ».

(4-a Kultura Semajno - Pasko 1966).

Interna regularo difinas la kreon kaj administradon de la specialigitaj komisionoj interne de la « Kulturdomo de la Francaj Esperantistoj » kaj difinas ilian agadon.

Paragrafo 3

La minimuma societa kapitalo estas fiksita je la sumo de 600.000 frankoj.

Ĝi estas dividita en 60 partoj de 10.000 frankoj.

Ĝi povas esti senlime plialtigita pere de novaj akcioj de malnovaj aŭ de novaj societanoj. La parto, kiu permesas iĝi membro de la Asocio estas fiksita je 10.000 frankoj. Ĝi ne produktas profiton.

Por esti membro de la Asocio necesas ne nur esti posedanto de unu parto, sed esti akceptita de la Administra Konsilantaro, post prezento fare de du membroj de la Asocio.

Ĉapitro DJA

Paragrafo 13

La Generala Asembleo havas la taskon aŭdi la raporton de la administrantoj kaj de la kontkomisaroj, pri la bilanco kaj la kontoj de la asocio.

Ĝi interkonsiliĝas kaj decidas suverene, en la limoj de la statutoj, pri ĉiuj demandoj de la tagordo. Ĉiu societano disponas nur pri unu voĉo, kiom ajn estas la nom-

bro de la partoj. La Asembleo interkonsiliĝas valide nur se la sesono el ĝiaj membroj ĉeestas aŭ estas reprezentataj.

Ĉapitro TRIA

Paragrafo 16

La Generala Asembleo povas, laŭ kondiĉoj fiksitaj por modifi la statutoj, publikigi la malfondon de la Asocio.

Ĝi nomas unu aŭ plurajn likvidantojn. En la daŭro de la likvido, la povoj de la Generala Asembleo pludaŭras ; ĉiuj valorpajroj kaj ĉiuj mebloj kaj konstruaj posedaĵoj estas monigitaj de la likvidantoj, kiuj havas, je tiu celo, la plej vastajn povojn.

La neta sumo, post forpreno de la likvidaj elspezoj kaj pago de la Asociaj ŝuldoj, estas unue destinita je repago al la societanoj.

Se tiuj diversaj faroj postlasas aktivan pluson, tiu ĉi estas atribuita al iu Esperanto-Organizo antaŭe nomita de la Generala Asembleo.

Kvankam tiu teksto estas sufiĉe klara, ŝajnas necese substreki la originalan karakteron de tiuj statutoj. Je financa vidpunkto, la akcioj donas neniun renton. Tiu kooperativa asocio celas nur disvastigon de Esperanto, kaj ne pliriĉigon de la societanoj. Plie, kiom ajn nombraj estas la akcioj de akciulo, li havas nur unu voĉon en la diskutoj kaj decidoj. Tio estas tre grava punkto, kiu donas al ĉiu, riĉa aŭ ne riĉa, saman pozicion rilate al estrado de la Kulturdomo. Tiamaniere la Kulturdomo ĉiam estos ĉiesdomo.

La ĉeestantoj de la unua Generala Asembleo de la 16a de Septembro 1951 ankaŭ balotis la jenan Administran Konsilantaron :

Honor-prezidanto :	S-ro Philippe.
Prezidanto :	S-ro Micard
Vic-prezidanto :	S-ro Volqueman
Sekretario :	S-ro Bidoit
Kasisto :	S-ro Coussé
Help-kasisto :	Sino Trésorier
Estraranoj :	Fino J. Dedieu, Sroj Genuit, Busson, Thebaud, Guillaume, Bodereau.

Tiuj homoj estis tre agemaj kaj sindonemaj amikoj de H. Micard. La plimulto estis G.E.E.-anoj.

Aceto de la Esperanto domo

Reveninte hejmen, H. Micard estis prezidanto de Asocio kun belaj statutoj kaj mirindaj projektoj kaj celoj. Sed ĝi ne havis domon, kaj ĝi havis malmulte da mono : 1.100.000 frankoj. Tamen ne plu estis tempo por heziti. Denove la aŭtomobilo de H. Micard trakuris la kamparon ĉirkaŭ Epineux ĉiujaŭde. Denove la anoncoj en la ĵurnaloj estis atente studataj ĉiuvespere. En la numero de Novembro de « Esperanto-Lernejo », Micard diris : « Mi vizitis plurajn bienojn. Mi skribis kelkajn dekojn da leteroj kaj mi ricevis multnombrajn proponojn. Oni certe diros al vi, kiel oni diris al mi : oni ne povas vendi grandajn domojn aŭ kastelojn. Mi ankaŭ kredis tion, kaj jen pluraj kasteloj estas acetitaj, antaŭ mi, je tre altaj prezoj ».

En la komenco de Oktobro, li sendis la unuan oficialan cirkuleron, por informi la administrantojn pri la rezultoj de tiuj klopodoj.

Cirkulero 1 al la Administra Konsilantaro

« Mi ne kutimas longe insisti pri la pasinteco, kaj, laŭ mi, Brulon estas la pasinteco. Tuj kiam mi ekvidis la eblecon pri malsukceso mi denove serĉis. Mi jam multe trakuris, kredo min.

Mi vizitis, apud La Flèche, grandan domon kiu povus konveni ; la prezo estis proksimume la sama ol tiu de Brulon, sed la bieno estis en kamparo kaj ne sufiĉe alloga kaj plaĉa. Mi devas viziti la 18an de Oktobro du kastelojn : la unua je 2 km. de Baugé, la dua en la urbo Baugé mem. Oni parolis al mi pri du milionoj kaj duono por unu, kaj tri milionoj por la alia.

En ambaŭ estus sufiĉe da loko por loĝi kvindek personojn sen plia konstruaĵo. Mi komunikos al vi la rezulton de mia vizito. Ĉu vi opinias, ke oni povas elspezi 3.000.000 anstataŭ 2.500.000 ? Ni nun havas en la kaso 1.600.000 frankoj kaj 200.000 frankoj estas promesitaj. »

La 18 a de Oktobro 1951 estis ĵaŭdo, kaj gesinjoroj Micard ne laboris en tiu tago. Tial bienvendisto el Sablé kondukis ilin por viziti la kastelon proksime de Baugé, kies nomo estis Grésillon.

Veturante sur la aleo, kiu iras al la kastelo, kaj vidante tiun belegan domogon, Gesinjoroj Micard rigardas unu la alian : « Tiu vizito estos kiel la aliaj. — ili pensis — kaj donos neniun rezulton. La kastelo estas multe tro bela, neniam ni povos aĉeti ĝin ». Ili tamen vizitis kaj ilia unua impresio plifirmiĝis : la kastelo estis tre bele meblita, ĉar la posedantino ankoraŭ ne transloĝiĝis. Kiel promesite, Micard sendis la duan cirkuleron.

Cirkulero 2

« Mi vizitis hieraŭ la kastelon Grésillon je 2 km. de Baugé (3.500 loĝantoj). Fervoja linio Paris - Le Mans - Saumur. Ekzemplo : Foriro el Parizo je la 19a alveno en Baugé je la 22a kaj duono. Multaj aŭtobusoj el Angers kaj Tours. La regiono estas agrabla. La kasteloj de la

Loire estas proksimaj. Malagrablo por mi : la kastelo situas pli ol 50 km. de Epineux-le-Séguin. La kastelo estas belaspekta. Estas du etaĝoj kaj pli ol dudek ĉambroj. Lageto trapasita de rivereto. Oni povas aranĝi banejon. Vasta ĝardeno, kampoj, arboj. Ĉio estas ebla por la estonteco. Ne estas elektra lumo en la kastelo, sed la linio estas konstruita. Restas nur la interna instalado por

fari. Por la akvo, estas puto, ni bezonas elektran motoron. Ne estas lavujoj en la ĉambroj. La bieno enhavas, krom la kastelo, 13 hektarojn da kampoj, kaj 15 hektarojn da arboj. Oni petas 8.500.000 frankojn. Oni povas dispartigi la bienon, kaj aĉeti nur la kastelon kaj 8 hektarojn por 3.200.000 frankoj aŭ 3.300.000 frankoj. Mi fotografis la kastelon kaj mi preparas artikolon por « Esperanto-Lernejo ».

Jen la financa situacio :

en la kaso 1.664.900
promesitaj 316.000

Sindonema kamaradino metis je nia dispono 200.000 frankojn. Se ni trovus dek aliajn, ĉio irus bone. Mia iasta alvoko alportis kelkajn monoferojn. Sed estos necese alvoki la esperantistajn grupojn se ni aĉetos la kastelon.

Eble S-ro Philippe povos veni.

La Prezidanto,
H. MICARD

Aldono : Estas varmiga hejtujo en parto de la kastelo. »

La ĵaŭdaj vojaĝoj de Gesinjoroj Micard daŭris. Sed nun estis senĉesa iro kaj reveno inter Baugé kaj Epineux-le-Séguin, ĉar la traktadoj por la aceto estis tre malfacilaj. La financa aranĝo estis jene : la tuta bieno estis aĉetota de du personoj : sur unu flanko, Henri Micard kaj la Asocio, sur la alia flanko, lignovendisto, kiu intencis dehaki la belegajn arbojn de la arbaro, kaj vendi ilin. Sur la bazo de 3.500.000 frankoj por la 8 hektaroj ĉirkaŭ la kastelo, Micard volis malaltigi tiun prezon ĝis 3.000.000 frankoj, kondamnante arbojn de « sia » parto, kaj metante ilin je la dispono de la lignovendisto. La prezo de ĉiuj arboj estis tiel diskutata, unu post la alia.

Fine la traktadoj sukcesis kaj Micard sendis la trian cirkuleron.

Cirkulero 3

« S-ro Philippe venis la 2an de Novembro. Post longa rigardo li diris : « Mi admiregas ; estas por ni belega afero ». Kaj ni tuj ambaŭ decidis la aĉeton. Sed je la fino de la tago la vendisto postulis de ni 3.500.000 frankojn pro la vasteco de la bieno, kiun ni deziris. Ni ne akceptis, ĉar ŝajnis neeble elspezi pli ol 3.000.000 frankojn. La postan tagon mi denove traktadis kaj post longa diskutado pri la diversaj dikaj arboj disfaligontaj, mi sukcesis aranĝi la aferon por tri milionoj.

S-ro Philippe estis en Parizo. Li telefonis al mi la 4 an de Novembro je la 8a. Mi donis al li ia detalon de la interkonsento kun la vendistoj kaj li donis al mi sian aprobon. Do mi subskribis hieraŭ vespere (4an de Novembro) specialan paperon kun la reprezentantoj de la vendisto, kaj nia kasisto, S-ro Coussé, pagis per poŝta ĉeko la sumon de 1.500.000 frankoj.

Jen la kondiĉoj por la pago de la bieno :

hodiaŭ	1.500.000
15 Nov. 51	500.000
30 Nov. 51	500.000
15 Dec. 51	500.000
Sume :	3.000.000

Plie, ni devos pagi, kiel eble plej rapide la diversajn impoŝtojn : pli ol 700.000 frankoj.

Sed bedaŭrinde, tiuj kondiĉoj devas esti proponitaj al la posedantino, kiu deziris ricevi la tutan sumon la 30-an de Novembro. Mi ne povis promesi tion. Se la posedantino ne akceptos tion, oni redonos al ni la ĉekon, kaj ĉio estos rekomencota. La Ĝenerala Asembleo de la 16 a de Septembro donis al mi la necesan povon por trakti, sed tamen mi ŝatus ricevi vian aprobon. Mi asertas al vi, ke tio estas bonega afero, kiu ne estas komparebla kun Brulon. Nun ni devas trovi la necesan monon. S-ro Philippe promesis helpi nin. Mi mem alvokos miajn esperantistajn amikojn. Agu same, kaj, se vi povas, montru la ekzemplon... »

Sed ve. La posedantino ne akceptis, kaj postulis kontantan pagon. Ŝi eĉ postulis pagon per orbrikoj... Nova malsukceso... kaj novaj traktadoj, ĉar Micard nun deziris tiun kastelon. Li konsciis, ke ĝi vere taŭgos por la Asocio ; ĉefe li sciis, ke, neniam, li trovos aliloke tian belan Esperanto-Domon.

Tiuj novaj traktadoj estis necesaj pro la lignovendisto : li proponis tuj doni la tutan sumon postulatan, sed petis pli favorajn kondiĉojn por si en la dispartigo.

La diskutoj estis tre akraj dum tuta tago (15an de Novembro). Oni atingis la prezon de 3.100.000 frankoj por la bieno aĉetota de la Asocio. Micard ne volis pagi pli ol 3.000.000 frankoj kaj finfine sukcesis dank'al ruzo. Ĉar la lignovendisto ne plu volis cedi, Micard foriris el la bieno, sed, sur la Placo Anne de Melun en Baugé, li ŝajnis en sia propra aŭtomobilo, baldaŭ alvenis, haltis, kaj ... la diskutoj rekomenciĝis, sed sur aliaj bazoj. Ĝis tiam oni estis nur priparolintaj la prezon de la arboj. Nun la lignovendisto konfesis, ke mankas al li 2.000.000 frankojn por fari la tutan pagon. « Sed ni havas tiun sumon, — diris Micard — kaj ni povas doni ĝin al vi ». Tiam, forlasante la lastajn 100.000 frankojn, la lignovendisto fine cedis.

Tiu fina sukceso estis tuj efektigata per papero subskribita de Micard kaj la lignovendisto. Tiu subskribado eĉ okazis sur la motoro mem de la aŭtomobilo ĉar ne ekzistas tabloj sur la Placo Anne de Melun...

Prudenta nun, Micard atendis la respondon de la posedantino por konigi la finan rezulton al la Administra Konsilantaro, kaj sendis la 4an cirkuleron nur la 19an de Novembro.

Cirkulero 4

« ... Fine ni interakordiĝis. Jen la fondiĉoj :

Kontanta pago	2.000.000
30 de Nov. 51	500.000
30 de Dec. 51	500.000
	<hr/>
	3.000.000

kompreneble krom la impostoj kaj 100.000 f-joj por maklera procentaĵo. Mi eksciis sabate (17 an de Novembro) ke ĉio estis aranĝita kun la posedantino. Mi pagis 2.000.000 frankojn. Mi kalkulas kun la promeso de U.E.F. por la pago de la 30a de Novembro. Mi esperas, ke mi novos pagi la promesitan sumon de la 30a de Decembro per la 262.000 frankoj, kiuj restas en nia kaso kaj la mono, kiu estas promesita de diversaj amikoj. Restas pagotaj la impostoj kaj la maklera procentaĵo, je la fino de Januaro : 700.000 f-koj. Mi denove alvokas la Esperantistojn. Estas necese, ke la mono denove venu. Vidu viajn amikojn kaj viajn eblecojn. Agu ĉe la lokaj grupoj. Ni havas gravan respondecon. Sed, kedu min, ni havas belan bienon. Tio estas sensimila en la esperantista mondo.

Cu mi ne pravis? Mi ne povas pensi tion. La afero certe sukcesos se la entuziasmo ne malgrandiĝos. Restas ankoraŭ multo por fari, sed la rezulto meritas tion. Diru al mi, kion vi pensas. Mi bezonas scii, ke ĉiuj akompanos min ».

H. MICARD.

Certe la Esperantistoj havis belan bienon, sed pli certe ankoraŭ restis multo por fari. Micard ne havis en la poŝo la necesan monon por pagi ...

Kelkajn tagojn antaŭ la 30a de Novembro, li ricevis telefonalkokon : U.E.F. ne plu povas doni la promesitan monsumon... Ne estas eble rediri la respondon de H. Micard, ĉar vere ne decas traduki la vortojn uzitajn. Sufiĉas scii ke, malgraŭ grandaj malhelpoj, la mono venis en la ĝusta tempo. Sed Micard ankoraŭfoje tute ne dormis dum tiu nokto, ĉar nur la morgaŭan tagon li sciis, ke U.E.F. ĉefine donos la monon. H. Micard devis ankoraŭ multe peti, klopodi por pagi ĉion. En Januaro 1952 la tuta kastelo apartenis al la Asocio, sed restis mono nenie : la ĉekkontoj de Gesinjoroj Micard kaj de kelkaj amikoj estis absolute malplenaj.

Unua Jaro de la vivo de la Esperanto - Domo

Ne nur la ĉekkontoj estis malplenaj en Januaro 1952. En la kastelo mankis ĉio : tabloj, seĝoj, ŝrankoj, elektra kurento, kuranta akvo, manĝiloj, ktp ...

El la belaj mebloj, kiuj estis antaŭe en la kastelo, Micard povis aĉeti nur kuirfornon kaj ĝardenbenkojn. La alvokoj en Esperanto-Lernejo rekomenciĝis : li petis monon por aĉeti la necesajn aĵojn : « 200.000 frankoj estas necesaj por aĉeti tablojn, seĝojn, kuirilojn. Oni devas aĉeti elektrajn ilojn, lavujojn, litojn (kompleta lito kostas 20.000 f-koj, kaj ni bezonas 50, kalkulu) » Li ankaŭ petis kuraĝulojn por labori en la kastelo : « S.O.S. Ni deziras mem instali la elektran kurenton inter la 13a kaj la 20a de Aprilo. Ni ankoraŭ bezonas 3 aŭ 4 kamaradojn por nin helpi » (sammaniere estis instalita la kuranta akvo).

Li ne nur petis, li ankaŭ laboris kun Sino Micard. Ili transportis el Epineux plej diversajn aĵojn : littukojn, kovrilojn, litojn, seĝojn, tablojn, ktp...

Micard ankaŭ pretigis programon por la venonta somero jam en Februaro. Estis necese, ke gastoj venu dum la somero por pruvi, ke la Esperanto-Domo povas vivi, kaj, pli simple, por plenumi la kason.

Jen la programo proponita en « Esperanto-Lernejo » de Marto 1952 :

1a-14a de Julio : Internacia Renkontiĝo kaj teatra studperiodo en Esperanto.

15a de Julio - 4a de Aŭgusto : Somerlernejo de G.E.E.

5a-17a de Aŭgusto : Dua somerlernejo por ĉiuj.
18a-31a de Aŭgusto : Seminario kaj dua internacia renkontiĝo.

Septembro : Kastelo malfermita al ĉiuj, kiuj tion deziras.

Por havigi monon al la Asocio, Micard ankaŭ imagis loterion kiun li anoncis en « Esperanto-Lernejo » de Aprilo 1952 : « Ni havas la rajton organizi Loterion, kun kapitalo de 1.500.000 frankoj dividita en 15.000 biletoj por 100 frankoj unu, kies gajno estas dediĉita al meblado de la kastelo Grésillon. Ni tuj ekvendis la biletojn kaj ni

petas de ĉiuj esperantistoj, ke ili faru grandan klopodon por disvendigi ilin... Jen la ĉefaj haveblaj objektoj : 1 lavmaŝino, 1 tendo, 1 biciklo, 1 radioparato, ktp... La lotado okazos en Grésillon la 31an de Aŭgusto 1952. »

Fine venis la somero, kaj, por la unua fojo, la Esperanto-Domo funkciis. La litoj apartenis al lernejestro de Baugé, kiu konsentis pruntedoni sian materialon dum la ferioj. La littukoj kaj kovertoj apartenis al la ĉeestantoj kiuj kunportis la plimulton de la necesajoj. Sinjorino Micard, sola, okupiĝis pri la preparado de la manĝoj. Ĉiuj ĉeestantoj, siavice, lavis la telerojn, senŝeligis la

legomojn, ktp... Ne estis servistoj ĉar la financa situacio ne permesis tian « lukson ». La pioniroj de la restadoj en Grésillon, kiuj same laboris en la kuirejo, kiel en la lernoĉambroj, estis 150, kaj, per sia ĉeesto, ili donis al la Esperanto-Domo la unuan necesan impulson. Ili ebligis la tiujarajn elspezojn kaj pruvis, ke Grésillon povas vivi.

Cu estis necese ?

La Oficiala Inaŭguro, la 31 an de Aŭgusto, ne nur malfermis la pordon al la estonteco, ĝi, ĉefe, povis montri al la eksterlandaj kaj francaj eminentuloj, kaj al la lokaj urbestroj, kiuj ĉeestis la manifestacion, jain vivotan Esperanto-Domon.

Dekkvar Jaroj Dedicataj al la Esperanto-Domo (1952 - 1966)

En Septembro 1952, reveninte hejmen, Micard ne retrovis la ĉiujaran laboron en la lernejo. Li estis nun emeritulo. Por la plimulto, emeritiĝi signifas, ke oni sufiĉe laboris dum la vivo, kaj nun estas tempo por ripozi. Kontraŭe, Micard opiniis, ke fine li havas tempon por labori, kaj fakte, la juna nefirma Esperanto-Domo bezonis ĉiujn liajn momentojn. Estis, kompreneble, necese ordigi ĉiujare la financajn aferojn por ke neniu surprizo okazu sur tiu flanko. Estis necese okupiĝi pri ĉiuj detaloj koncerne la konstruaĵojn, kiuj postulis riparojn, la ĝardenon, kiu ne ĉiam donis la esperitajn fruktojn, ktp... Estis necese pretigi allogajn programojn, por ke venu la esperantistoj. Estis necese ĉeesti ĉiujn restadojn, precipe dum la unuaj jaroj, kaj labori en la kuirejo kaj en la oficejo, por ŝpari tiom da mono kiom eblis, kaj, tiel, ebligi la plej rapidan kreskon de la Kulturdomo.

Samtempe Gesinjoroj Micard devis respondi la plej diversajn kritikojn. Kelkaj esperantistoj opiniis, ke oni tro multe parolis la internacian lingvon en Grésillon; aliaj tro malmulte. Kelkaj personoj volis pli da lukso en la kastelo, aliaj bedaŭris la simplecon de la unua jaro. Ili ankaŭ trovis samideanojn, kiuj ne komprenis kial ekzistis programojn, kaj preferus nur libertempojn en esperantista etoso, sed kiam ili proponis liberajn restadojn por ripozi, neniu venis.

Tiamaniere, kompreneble, ĉiuj tagoj de Gesinjoroj Micard estis dediĉitaj al Grésillon. Sed, plie, konstanta, streĉa problemoj okupis ilin: Kiu zorgos pri la funkciado de la Kulturdomo? Efektive, la vivo en la kastelo lacigis ilin pli kaj pli, kaj ili sentis sin maljuniĝantaj.

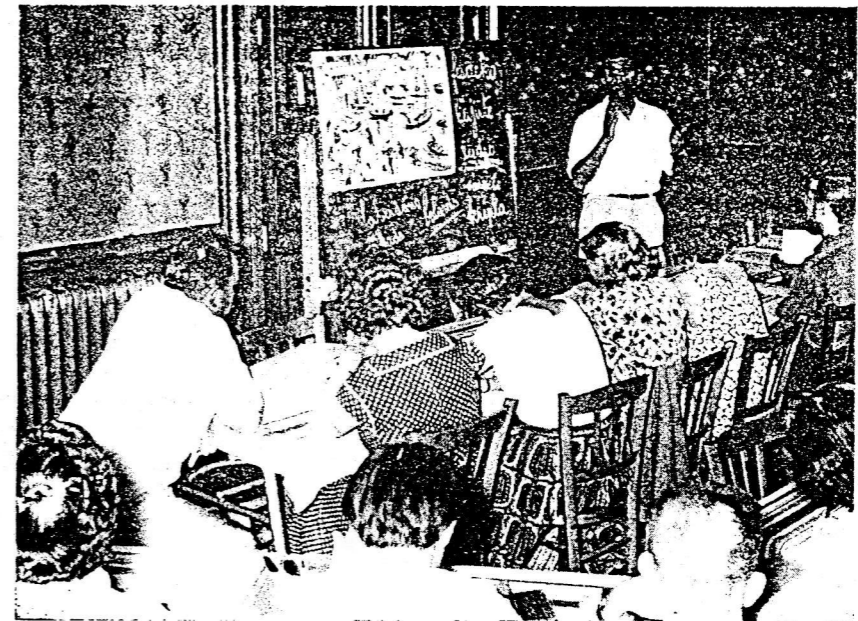
Jam en 1954 S-ro Bidoit helpis ilin. Bedaŭrinde malakordoj naskiĝis inter S-ro Bidoit kaj S-ro Micard pri la estrado de la Kulturdomo, kaj S-ro Bidoit foriris. En 1957 S-ro Allaz, kaj en 1963 S-ro Dupuis venis kiel gvidantoj de la domo, sed tiu tasko ne plaĉis al tiuj personoj, kaj ili ne restis. Intertempe Gesinjoroj Babin, kaj Gesinjoroj Thébaud kun aliaj amikoj, helpis Gesinjorojn Micard ĉiusomere ĝis 1963. Tiam, vidinte, ke neniu vere povis anstataŭi lin, Micard proponis al siaj amikoj la kreadon de taĉmentoj, kiuj, dumsomere, okupiĝus ĉiu nur pri unu periodo, tie dividante la laboron. En somero 1964 tiuj taĉmentoj funkciis, kaj Ge-roj Micard ne plu estis devigataj ĉeesti la restadojn en Grésillon. Estis tre korŝire por Micard forlasi « sian domon ». Sed plenkonscie li tion aranĝis, ĉar, por li, pli grave estis, ke vivu la Kulturdomo. Kiam li sentis, ke li ne plu kapablos, pro malsano, respondi pri ĝi, li transdonis la gvidadon al aliaj

sufiĉe frue por ke tiuj, kiuj poste prizorgos la aferon, trovu ĉe li ankoraŭ helpon je siaj unuaj paŝoj. Li mem proponis al la Administra Konsilantaro sian anstataŭanton kiel prezidanton. Li ne plu volis la titolon, kiam li ne plu povis labori, kaj tiel S-ro Babin povis ricevi konsilojn en la unuaj monatoj de sia prezidanteco. Micard konservis la finanĉan taskon, kiun ĝi forlasis nur du monatojn antaŭ sia morto. Tiam konante sian sanstaton, li skribis al S-ro Babin: « Mi sendas al vi ĉion, mi ne plu kapablas fari ion ajn... »

Gesinjoroj Micard

La Kultura vivo de la Esperanto-Domo

La ĉefa studperiodo organizita en Grésillon estis, kompreneble, la Somerlernejo: ĝi precize estis la kaŭzo kiu instigis la aĉeton de Esperanto-Domo. Tiun tradician periodon organizis G.E.E. ĝis 1957. Je tiu dato S-ro Micard kaj tri el liaj amikoj estis devigataj elekti inter la gvidado de EKD kaj la aparteno al la konsilantaro de GEE. Ili elektis EKD. De tiu tempo estis organizitaj en Aŭgusto la « Esperantistaj Kulturaj Semajnoj ». Ĝi havas familian etoson, sed oni, tamen, multe laboras: 3 esperanto-kursoj al kiu oni aldonis bindarton en 1954 kaj piektarton en 1957.

Tute aliaj aspektas la Internaciaj Restadoj. Ili estas altnivelaj kaj seriozaj periodoj dum kiuj samideanoj el la plej diversaj landoj povas kompari siajn opiniojn pri historiaj aŭ nunaj problemoj, lerni pri ĉiuj sciencaj aŭ turismaj temoj. Ili ankaŭ povas aŭskulti prelegojn de la plej eminentaj esperantistoj: D-ro de Waard, D-ro

tiun studperiodon de 1953 ĝis 1956. Profesoroj Lapenna, Auld, Waringhien, Albault, kaj Watier samtempe vizitis la kastelon en 1957. Poste venis ankaŭ D-ro Neergaard en 1958, S-ino E. Lapenna kaj S-ro Llech-Walter en 1961, S-ro Dupuis en 1962, S-ino Major en 1963 kaj 1966, S-ro Dalmaŭ en 1964, P-roj Setala, Borman, Duc-Goninaz, S-inoj Roux kaj Cheverry en 1965, kaj aliaj.

Krom tiuj du ĉefaj restadoj, la Kulturdomo provis kelkajn aliajn, kiuj pli malpli sukcesis.

En 1956 estis kreita « Kurso de franca lingvo por Eksterlandanoj per Esperanto », kiu daŭris ĝis 1960, sed ne havis grandan ĉeestantaron.

Pli sukcesplenaj estis la provoj kun « Preparado de la tri ekzamenoj » kaj la kursoj organizitaj de U.F.E. Tiuj du restadoj sufiĉe similaj okazis unu frue en Julio, kaj la alia malfrue en Septembro. La ĉeestantaro ne estis tre multnombra sed la studado tre bona.

1956-1958

Por krei rilatojn kun la loĝantoj de Baugé, kaj por plenumi la kazon, la Kulturdomo organizis plurajn kermesojn, kiuj okazis la lastan tagon de la Somerfernejo. Krom budoj, kie oni povis aĉeti kaj ludi, estis prezentitaj spektakloj : teatraĵetoj kaj dancoj. Pro ne granda sukceso sed granda laboro ili okazis nur en la jaroj 1956, 1957 kaj 1958.

1962

En 1962 estis inaŭgurata la strato Zamenhof en Baugé. Tiu strato kondukas de Baugé (Placo Anne de Melun) al Grésillon.

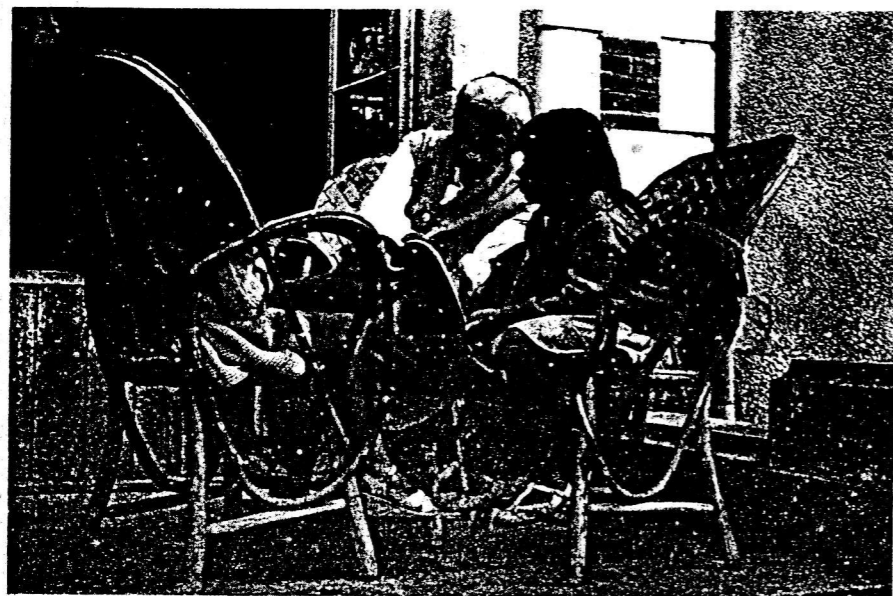
1963

Multaj aĵoj ankoraŭ mankis kaj la kastelo montriĝis tro malgranda. Subite ĉio estis ebla dank'al sindonema camideanino, kiu donacis al la Kulturdomo plurajn milionojn. Tio surto ebligis la konstruon de 4 novaj ĉambroj en subtegmentejoj kaj de 4 duĉambroj. Nova hejtilo estis instalita kaj la malnova transformita tiel ke ĝi funkciis per mazuto. Tio ebligis la hejtadon de novaj ĉambroj. Ĝi ankaŭ permesis antaŭvidi la instaladon de kuranta varma akvo en ĉiuj ĉambroj. Bedaŭrinde, pro personaj kaŭzoj, tiu persono, poste postulis repagon de la tuta « donacita » sumo. Sed ĝi kreis financajn malfacilaĵojn dum la 7 sekvantaj jaroj. Fine en tiu jaro estis aĉetitaj diversaj kuiraparatoj kiel fritilo kaj teleraro dekoraciita per vidaĵo de la kastelo.

1952-1968

La revuo eldonita de G.E.E. (Esperanto-Lernejo ĝis 1952, kaj poste Esperanto et Culture) regule publikigis ĉiujn detalojn de la vivo de la Kulturdomo ĝis 1957. Ek de la jaro 1958 : « Les Cahiers de Grésillon » dum unu jaro, kaj poste « Kulturaj Kajeroj » propagandas por la Esperanto-Domo, kaj prezentas tre interesajn artikolojn pri plej diversaj temoj.

En mia kastelo la esperantistoj
el la diversaj landoj sentas
ke ili estas ~~en~~ en sia
propra lando.
Por mi estas la plej
bona rekompenco.

H. M.